

що. Нѣмаше обаче въ связка-та никакъв отговоръ отъ правитель-атъ за особны-те Допуловы работы. Колко-то за дщера му, она бѣше свободна и неможеше нѣкой, безъ да я неповреди, да я въздержи въ Сибирь кога-то тя неще.

Глубоко-то молчаніе, кое-то камъ-то баща ѝ сохраниваха подтверждаваше че нещѣха да го умилостивятъ. Прискорбно-то това размышленіе тотчасъ разсѣя пріятно-то впечатлѣніе, кое-то онъ почувствова отъ правителюво-то снисходителство. Допуловъ взе пашапортъ-атъ, и яви че онъ не ся бѣше склонилъ да го иска освенъ зашто-то вѣруваше че нещатъ да му го дадатъ, и зашто-то искаше да ся отарве отъ непрестанны-те молбы на дщера си.

Прасковія отиде съ родители-те си у дома безъ да попыта нещо, исполненна бѣше обаче отъ радостъ, и по путя Богу благодараше, защото прія една отъ молитвы-те ѝ. Баща ѝ тури пашапортъ-атъ между дрехы-те си, послѣ като добръ го зави въ едно малко платанце. Прасковія замѣчи тая предосторожность, коя то ѝ даде добры надежды, зашто-то баща ѝ вмѣсто да го скрие, мо-